

Ellen Barksdale

Al is de leugen nog zo snel...

Vertaling Anne-Marie Vervelde

Proloog

Waarin Cecily Beresford alweer niet kan slapen

‘Wat?!’

Al voor de vierde nacht op rij werd Cecily Beresford wakker van een stemmetje. Ze schoot rechtop in bed en staarde in het nachtelijke duister. Met haar hand tegen haar borst probeerde ze haar bonkende hart tot bedaren te brengen.

Weer dat stemmetje. Waarom moest ze het steeds opnieuw aanhoren? Waarom liet het haar niet met rust?

Het antwoord was natuurlijk: omdat ze gelijk had. Ze wist dat er iets niet pluis was in huis. Ze wist alleen niet precies wat, en hoe ze het moest bewijzen. Het maakte haar wanhopig, en het hield haar ’s nachts uit haar slaap. Niet omdat het recht zo nodig zijn loop moest hebben, maar omdat ze het gevoel had dat iets of iemand haar bedonderde.

Cecily Beresford sloeg het flanellen dekbed open en ging op de rand van haar bed zitten. Ze haalde een paar keer diep adem voordat ze opstond.

Maart was een zonnige maand, maar de zon had nog weinig kracht en de nachten waren koud, dus haar warme dekbed was geen overbodige luxe. Cecily hulde zich in de badjas die op de stoel naast het bed lag en verliet de slaapkamer.

Met een zaklamp op de vloer gericht liep ze het halletje in. Voor haar leeftijd – ze was de tachtig al gepasseerd – was ze nog verrassend soepel van tred. En van geest! Maar ze moest uitkijken dat ze niet overmoedig werd. Op deze leeftijd kon

je door één misstap wekenlang in het ziekenhuis belanden. Of erger.

Alweer jaren geleden had ze met vooruitziende blik haar oude werkkamer op de begane grond ingericht als slaapkamer, zodat ze niet elke dag de trap op en af hoefde als het niet nodig was.

In de woonkamer stond ze stil bij het moderne dressoir. Ze kon gewoon niet verder zonder te kijken. Haar blik werd naar de muur daarboven getrokken. Ze schudde haar hoofd toen het stemmetje fluisterde: 'Hij is het niet. Hij is het niet...'

Ze liep terug naar de slaapkamer en ging weer naar bed. Als ze zich bleef voelen zoals nu zou ze helemaal niet meer in slaap komen, net als afgelopen nacht, de nacht daarvoor, en de nacht daarvoor. Hoelang kon ze dit volhouden?

Ze legde haar hoofd op het kussen en sloot haar ogen. Misschien zou ze uiteindelijk toch nog in slaap vallen.

'Ik heb gewoon gelijk,' mompelde ze. 'Ooit...'

1

Waarin Nathalie onverwacht een brief
krijgt die haar leven op zijn kop zet

*Liverpool, een paar dagen na de slapeloze nacht van Cecily in Earls-
raven*

‘Tot mijn spijt moet ik u meedelen dat uw broer is vermoord, meneer Cresnick,’ zei de rechercheur met droevige ogen.

‘Stuart? Heeft u het over Stuart?’ vroeg Cresnick verbijsterd. ‘Hij is mijn enige broer!’

‘Gecondoleerd, meneer Cresnick.’

‘Wat is er aan de hand?’ Mevrouw Cresnick kwam naar de deur en keek verschrikt van haar echtgenoot naar de rechercheur.

‘Deze politieagent vertelt net dat mijn broer dood is,’ antwoordde Cresnick met een emotionele stem.

‘Stuart? Heeft hij het over Stuart?’ wilde ze weten.

Cresnick knikte.

‘Hij was je enige broer!’

‘Zei ik ook al,’ antwoordde haar man.

Mevrouw Cresnick wendde zich tot de politieman. ‘Stuart was zijn enige broer, moet u weten.’

De rechercheur knikte. ‘Dat zei uw man al, mevr—’

‘Nu weten we het wel!’ Met een zucht zette Nathalie de televisie uit. ‘Als ze nog even doorgaan met onzin uitkramen, gaat de moordenaar dood van verveling voordat ze hem komen arresteren.’

Glenn schudde zijn hoofd. 'Drie miljoen kijkers trekt die slome serie wekelijks.' Hij streek over zijn stoppelbaard. 'Wat zullen we dan doen? Ik had me wel verheugd op een avondje bingen.'

Nathalie glimlachte ondeugend. 'Vertel je me nu dat je niet weet wat we kunnen doen als er niets op tv is?'

Hij grinnikte. 'Zo bedoelde ik het niet. Het ontbreekt me niet aan ideeën, maar ik heb vandaag zo veel dozen gesjouwd dat ik alleen nog maar op de bank wil hangen.'

'Snap ik,' antwoordde Nathalie. 'Ik ben ook kapot. Het was een geweldig idee van je broer om ons te vragen om drie uur 's middags te komen helpen terwijl de opslagruimte om zes uur leeg moest zijn.'

'Vooral omdat hij dat al zes maanden wist.' Glenn trok zijn mond tot een streep. 'Het spijt me dat je er ook bij betrokken werd. Lief dat je er vrij voor had genomen, maar ik had hem zijn spullen zelf moeten laten ophalen. Stom dat ik dat niet eerder bedacht had.'

Nathalie dacht even na. 'Weet je wat we kunnen doen zonder al te veel moeite? Ik schenk een wijntje in, en dan ga ik de stapel post die ik vandaag kreeg doornemen. En jij mag mij vermaken. Lijkt je dat wat?'

'Dat lijkt me heerlijk.' Glenn glimlachte een geeuw weg toen Nathalie opstond om de post uit de keuken te halen. 'Ik ben namelijk een heel gemakkelijk type,' riep hij haar na.

'Weet ik toch!'

Ze kwam terug met twee glazen wijn, ging weer bij Glenn zitten en bladerde de stapel door.

'Reclame, reclame en nog eens reclame. Telefoonrekening, reclame, gas en elektra, lotto, folder van... Hé, wat is dit? Iets van een notaris. Stewart Richard Orson III, die naam zou ik hebben onthouden. Ik ken hem niet.'

'Hij jou kennelijk wel.' Glenn griste de envelop uit haar hand. 'Ziet er officieel uit.'

Nathalie haalde een hand door haar korte donkerblonde

haar. 'Dan mag die als eerste open.'

'Interessant. Is de energierekening niet belangrijker?' Glenn gaf de envelop terug.

'Nee, mij te eng.' Met de briefopener maakte Nathalie de envelop van de notaris open. Ze trok een wenkbrauw op.

'Iets belangrijks?'

'Het gaat over het testament van Henriëtta.' Nathalies lieve tante was twee weken geleden overleden. 'Kennelijk is het de bedoeling dat ik iets erf. De notaris wil me spreken.' Haar ogen vulden zich met tranen. 'Ik wou dat er geen aanleiding was voor wat voor erfenis dan ook.'

Glenn troostte haar en ze veegde haar ogen droog. 'Het gaat wel weer.'

Ze namen een slokje wijn en waren even stil.

Na een tijdje vroeg Glenn: 'Wat zou ze je hebben nagelaten? Misschien alleen maar een paar staande kandelaars, van die monsterlijke dingen die eruitzien alsof ze uit een of andere Italiaanse kerk gestolen zijn. Met biddende handen of koppen van heiligen, of zo. Of nog zo'n bakbeest van een kast.'

Hij bedoelde het oude houten wandmeubel dat Nathalies ouders haar hadden gegeven toen ze hier was komen wonen. Het was net zo ouderwets als de andere meubels in haar appartement, maar daar hield Nathalie nou eenmaal van. Al haar spullen hadden hun eigen verhaal, waar de zin 'Ik ben geboren in een Zweeds meubelwarenhuis en kreeg behoorlijk verwarrende instructies mee' niet in voorkwam.

Al haar familieleden en vrienden hadden haar cadeaus gegeven die al een heel leven achter de rug hadden, maar te goed waren voor de vuilnisbelt. De donkergroene oorfauteuil die rechts van de bank stond had ze gekregen van tante Henriëtta en was al snel haar lievelingsplek geworden. Als Nathalie alleen was, zat ze er bijna altijd een boek te lezen, 's winters in een plaid gewikkeld met een beker warme chocolademelk erbij.

Het kwam regelmatig voor dat ze in slaap viel voor de televisie en de halve nacht in de stoel doorbracht, en zelfs na een

hele nacht opgekruld in deze grote koesterende zetel werd je wakker zonder pijn.

Glenn was minder enthousiast over haar vintage inrichting. Ze had dat meteen geweten toen hij voor het eerst bij haar thuis kwam, ook al had hij er niets over gezegd. Ze vroeg zich weleens af of dit een probleem zou worden als ze toe waren aan de volgende stap in hun relatie.

Het idee van samenwonen was een paar keer ter sprake gekomen, maar ze hadden nog niets gepland en wat haar betreft was dat prima. Voor nu was ze tevreden met hoe het ging. Zij was wel de laatste die zich door een vrouwen tijdschrift zou laten voorschrijven hoe hun relatie verder ingevuld moest worden. In het echte leven hadden gebeurtenissen hun eigen tempo, of je nou iemand ontmoette met wie je drie weken later ging trouwen of dat je je hele leven bij elkaar bleef zonder ooit de gang naar het altaar te willen maken.

‘Waarom zou mijn leuke tante me opzadelen met een stomme kandelaar?’ Nathalie hapte toe; ze wist dat hij haar aan het lachen wilde maken.

‘Toen ik twaalf werd zadelde mijn leuke oudtante mij op met dit volgens haar perfecte cadeau voor een bijna volwassen jongen. Dat trauma werkt tot op de dag van vandaag door.’

Nathalie zag het voor zich en moest lachen.

‘Bezat ze iets wat een speciale betekenis voor je heeft?’ vroeg Glenn. ‘Een ring of iets dergelijks?’

‘Nee. Hooguit haar serie detectives. Ze wist hoe gretig ik die allemaal verslonden heb.’

‘Hm, dus je gaat de verzamelde werken van Agatha Christie in huis halen?’

‘Daar maak je een inschattingsfout, schat. Het gaat om haar collectie Maigrets van George Simenon. Dat waren haar lievelings,’ legde Nathalie uit. ‘Alleen al omdat inspecteur Maigret met beide benen op de grond stond. Poirot vond ze een ijdele snob.’

‘Nou ja, ze waren allebei Frans.’

Opnieuw moest ze Glenn corrigeren. ‘Maigret is Frans, al was

de schrijver die hem bedacht een Belg. Poirot is een Franstalige Belg, maar de schrijver –

‘Is een Engelse,’ vulde hij aan. ‘Onnodig verwarrend allemaal.’ Hij rolde met zijn ogen. ‘En waarom alleen misdaadboeken? Waarom gaf ze je niet iets anders te doen?’

‘Tante Henriëtta zei altijd dat lezen, vooral detectives lezen, het analytisch vermogen stimuleert.’

‘Daarvan ben jij inderdaad het levende bewijs. Laten we proosten op tante Henriëtta!’ Glenn hief zijn glas. ‘Zonder haar was je misschien nooit zo’n goede statisticus geworden.’

Nathalie werkte in de reclamewereld en draaide haar hand niet om voor marktonderzoek en statistieken.

‘Maar of ik daar nou zo blij mee moet zijn,’ zei ze peinzend. ‘Hoe dan ook, op tante Henriëtta!’

Ze proostten en Nathalie werkte zonder veel te zeggen de overgebleven post door.

‘Wanneer moet je naar die notaris?’

‘Ik moet zo snel mogelijk een afspraak maken.’ Ze hield de brief voor zijn gezicht zodat hij hem zelf kon lezen. ‘Ik bel hem morgenochtend meteen, dan weten we meer.’

Glenn keek op zijn horloge. ‘Ik moet naar huis.’

‘Nu al?’ Ze pakte zijn hand en trok hem tegen zich aan.

‘Morgenochtend tussen zeven en acht komt er een verwarmingsmonteur voor de radiator in de badkamer,’ verklaarde hij. ‘Natuurlijk zou ik liever blijven, maar ik moet er niet aan denken hoe vroeg ik dan op moet om voor zeven uur thuis te zijn.’ Na een korte stilte voegde hij eraan toe: ‘Dit soort problemen zou verleden tijd zijn als je bij mij zou intrekken.’

Nathalie zuchtte. ‘Klopt. Maar ik ben nou eenmaal dol op mijn eigen knusse stek, dus...’

‘Zo ongezellig is het bij mij toch niet?’ wierp hij tegen.

‘Je weet dat ik niet van al dat glas hou. Die ramen van plafond tot vloer en van muur tot muur... En dan die belachelijke huisregels van jouw vereniging van eigenaren over wat er esthetisch wel of niet door de beugel kan.’

‘Het schijnt dat de architect het gebouw volgend jaar of het jaar daarop wil verkopen,’ zei Glenn. ‘Als hij weg is hoeven we ons vast niet meer aan dat soort regels te houden.’

Nathalie glimlachte. ‘Laten we het hopen.’

‘Misschien moet ik de knoop doorhakken en mijn appartement verkopen, dan kunnen we samen iets anders zoeken. Iets in het centrum wat gezellig genoeg is voor jou en minimalistisch genoeg voor mij,’ stelde hij voor met een grijns op zijn gezicht.

Nathalie sloeg lachend haar armen om hem heen en gaf hem een zoen. ‘Hm, dat voorstel is het overwegen waard. Niet terugnemen, hè, denk erom!’ waarschuwde ze met twinkelende ogen.

Glenn keek haar diep in de ogen. ‘Ik zou niet durven,’ zei hij voordat hij haar zoen beantwoordde.

Toen hij weg was ruimde Nathalie de post op. Wat belangrijk was legde ze op haar bureau bij de deur, wat weg kon gooide ze in de keuken bij het oud papier. Ze besloot een douche te nemen voor het slapengaan.

Onder het afdrogen bekeek ze zichzelf in de spiegel boven de wastafel. Ja, de nieuwe coupe stond haar goed. Het pixiekapsel leidde de aandacht af van haar lange neus en legde meer nadruk op haar volle mond en vooral haar lange slanke hals, waaraan ze als kind zo’n hekel had gehad. Die hals leek jarenlang niet in verhouding te zijn met de rest van haar lichaam. Ze was zelfs een tijdje ‘de Giraf’ genoemd, totdat de rest van haar lichaam eindelijk was gaan groeien en het verschil had ingelopen. Toen ze de jongens alsnog achter zich aan kreeg, kon ze hun de bijnaam niet vergeven en wees ze de een na de ander af.

Tijdens de eerste afspraak met Glenn speelde haar hals toch weer een rol. Twee knoopjes van haar blouse waren ongemerkt losgeraakt. Toen ze het later op de avond eindelijk ontdekte en rood werd van schaamte had Glenn op zijn beurt twee knoopjes van zijn overhemd opengedaan. Zijn woorden ‘Zo, nu staan we quitte’ hadden het ijs gebroken.

Dat er iets opbloeide tussen hen had haar verrast, want uiterlijk was hij niet haar type. Althans, dat had ze zichzelf voorgelhouden. Totdat ze, na de zoveelste poging zichzelf een relatie met Glenn uit het hoofd te praten, besepte dat ze helemaal niet wist wat haar type was. Met zijn glimmende achterovergekamde zwarte haar en stoppelbaardje leek hij haar het stereotype van een ijdele man zonder veel diepgang. Maar de manier waarop hij kon lachen om dergelijke clichés en om zichzelf bewees dat hij anders was. Naarmate ze vaker samen waren, leerde ze hem kennen als een belangstellende, warme persoonlijkheid. Iemand die niet in elk vriendelijk gebaar een seksuele toenadering zag. Hij deed dingen voor haar omdat hij het wilde, zonder bijbedoelingen.

In bed overdacht ze haar dag.

Iets hield haar uit haar slaap. Iets waar ze niet de vinger op kon leggen. Het had te maken met... Glenn. Die gedachte prikkelde haar. Wat was er gebeurd, had hij iets verkeerd gedaan? Nee. Had het te maken met wat hij had gezegd of wat hij juist niet had gezegd? Nee, dat laatste was te makkelijk. Natuurlijk waren er oneindig veel nog niet besproken onderwerpen. Tegelijk was dat ook niet de hele waarheid. Er was wel degelijk iets ter sprake gekomen. En dat was... ja, toch dat samenwoondingetje.

Ze was eerder al een paar keer pijnlijk op hem geworden, maar steeds had ze besloten het niet op de spits te drijven. Al vanaf de eerste keer ging het er alleen maar over dat zij bij hem in zou trekken. Nooit kwam hij op het idee bij haar in te trekken.

Zijn appartement mocht dan groter zijn dan het hare, het was er zo ongezeilig dat ze niet wist hoe snel ze 's ochtends de deur uit moest gaan als ze was blijven slapen.

Toegegeven, hij deed hetzelfde als hij de nacht bij haar doorbracht. Maar ze was gewoon helemaal op haar plek hier. Hij wist dat ze zich niet thuis voelde tussen die kale muren van hem en toch wilde hij dat ze bij hem kwam wonen.

Ze was bang dat het samenwoondingetje zou uitgroeien tot een probleem. Ze haalde een paar keer diep adem en deed haar ogen dicht. Misschien zou het probleem zichzelf oplossen als ze haar ogen maar lang genoeg sloot.

Twee dagen later

Het was net drie uur geweest. Nathalie en Glenn hadden allebei een vrije dag en nu wachtte ze op hem in een van de talloze cafés in Liverpool. Vanaf haar plek bij het raam keek ze uit op de Cavern Club die er schuin tegenover lag en op het standbeeld van Cilla Black. Mathew Street was een toeristenfuik, maar ook een geweldige plek om mensen te kijken. Toeristen poseerden bij Cilla en dromden samen voor de Cavern Club om selfies te maken bij de deur waar ooit Lennon, McCartney, Harrison en – nee, nog niet Starr – Pete Best naar binnen waren gegaan om hun eerste optredens te geven.

Jammer dat die deur eigenlijk was waar nu de nooduitgang is, dacht Nathalie.

‘Is deze plek vrij?’ klonk een stemmetje dat haar deed denken aan Thomas de stoomlocomotief. Toen ze opkeek stond Glenn voor haar neus met een brede grijns op zijn gezicht.

Lachend wees ze op de stoel tegenover haar. ‘Maar alleen als je dat stemmetje weer uitzet.’

‘Wat drink je?’

‘Een dubbele espresso. Voor de kick.’

Glenn fronste. ‘Is dat noodzakelijk?’

‘Ik wil mijn kop erbij houden,’ antwoordde ze.

‘O ja? Hoezo?’ vroeg hij bezorgd.

‘Doe mij er nog maar een, dan zal ik je uit je lijden verlossen.’

Nathalie dronk van haar koffie terwijl Glenn er aan de bar nog een bestelde, en een biertje voor zichzelf.

Toen hij ging zitten begon ze te vertellen. ‘Weet je nog dat tante Henriëtta een pub runde in Earlsraven?’

In feite was de Black Feather veel meer dan een pub. Het was dé ontmoetingsplek van Earlsraven. De Black Feather was een bar, eetcafé, takeaway en pension tegelijk.

‘Ja, daar heb je over verteld. We zouden er een keer naartoe gaan, maar op de een of andere manier is het er nooit van gekomen.’

‘Klopt,’ zei ze. Opeens realiseerde ze zich dat ze helemaal niet meer bij haar tante was geweest sinds ze Glenn kende. De twee hadden elkaar een keer ontmoet bij Nathalie's ouders toen Henriëtta bij haar zus logeerde. Nathalie had Glenn de afgelopen twee jaar een paar keer voorgesteld om samen naar Earlsraven te gaan, maar er was steeds iets tussen gekomen; iets van het werk of vrijkaartjes voor een concert... En nu was het te laat.

‘Wat is er met die pub?’ vroeg hij.

‘Hou je vast. Tante Henriëtta heeft mij de Black Feather nagelaten.’

‘Nee! Je maakt een grap, toch?’

‘Ik kan het zelf ook bijna niet geloven.’

‘En... maar... wat moet je ermee? Ga je het aannemen?’ Zijn stem klonk gespannen. ‘Wat heb je gezegd: toch geen ja, zeker? Je laat je toch niet opzadelen met erfgoed waar misschien wel een paar honderdduizend pond schuld op zit? Of dat compleet gerenoveerd moet worden? Wie weet is de grond wel vervuild met gif en komt er volgende week een bulldozer om de boel plat te gooien en alles af te graven. Of...’

‘Rustig, rustig. Eventuele schulden moeten vereffend zijn voordat een nalatenschap verdeeld kan worden. Geen zorgen, ik heb ernaar gevraagd.’

‘Oké, heel goed.’

‘Maar er blijft natuurlijk genoeg om over na te denken.’ Onbedoeld klonk haar stem minder vriendelijk.

‘Liefje, het was gewoon mijn eerste reactie. Een vriend van me heeft een herenhuis geërfd dat hem alleen maar bakken met geld heeft gekost. Sindsdien ben ik een beetje allergisch voor het woord erfenis.’

‘Maak je geen zorgen,’ herhaalde ze. ‘Meneer Orson –’

‘Stewart Richard Orson III,’ sneerde Glenn.

‘Precies, die. Hij vertelde dat er in de Black Feather een envelop ligt met een lijst met voorwaarden waaraan ik moet voldoen als ik de tent over wil nemen.’

‘Hè? Kun je daar niet op een andere manier achter komen?’

Nathalie haalde haar schouders op, net zoals de notaris had gedaan toen zij hem die vraag stelde.

‘Ik weet het niet zeker, maar ik vermoed dat dit een soort persoonlijk afscheidscadeau is. Al vanaf dat ik heel klein was deed ze dit soort spelletjes met mij. Raadseltjes waren het eigenlijk, om mijn geest te scherpen. Om ze op te lossen moest ik out of the box denken.’

Glenn leunde achterover en grimaste. ‘O ja, van die verhaaltjes waarin wordt verteld hoeveel mensen er in en uit de trein stappen bij elk station, en als je dat dan zorgvuldig hebt bijgehouden, krijg je de vraag hoe vaak de trein is gestopt. Zoiets?’

‘Ja, die is voor beginners. Met de jaren werd de lat natuurlijk steeds hoger gelegd.’ Ze nam een laatste slok koffie en schoof de kop van zich af. ‘Maar goed, ik moet dus naar Earlsraven om achter die voorwaarden te komen.’

‘Kun je niet bellen en vragen of iemand die envelop opstuurt?’

‘Dat kan niet. Ik moet ter plekke tekenen voor ontvangst en dan wordt die bevestiging naar de notaris gefaxt.’

Ze zag Glenn denken.

‘Gefaxt?’ herhaalde hij. ‘Weet je zeker dat het niet per postduif gaat? Dan kunnen ze jou dat formulier toch faxen, zodat jij het kunt tekenen en terugfaxen, zodat ze het naar de notaris kunnen sturen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Glenn, ik wil daarnaartoe. Ik heb geen excuses nodig om de reis niet te hoeven maken. De Black Feather betekende alles voor mijn tante. Als zij uitgerekend mij uitkiest om de zaak over te nemen, in plaats van bijvoorbeeld mijn ouders, dan is ernaartoe gaan om te kijken en de envelop

in ontvangst te nemen wel het minste wat ik kan doen.'

'Het is al goed.' Hij hief zijn handen op. 'Ik wil je niet tegenhouden. Ik had even de indruk dat je liever niet zou gaan. Je was zo... ik weet niet... Het leek even alsof je geen goed argument kon vinden om níet naar de Black Feather te gaan.'

Het was natuurlijk ook een ongewone gang van zaken. En Nathalie had gemengde gevoelens over haar onverwachte erfenis, maar de lijst met voorwaarden intrigeerde haar. Het leek wel iets uit een ouderwetse detective.

Wat waren de voorwaarden? Hoe zwaar konden ze zijn?

Haar fantasie sloeg ervan op hol. Ging het om een extreme prestatie? Een zoektocht? Een gearrangeerd huwelijk?

Welnee, het zou natuurlijk om onschuldigere dingen gaan. Zoals een verbod om ooit een ander merk mosterd in te kopen, of dat er drie specialiteiten waren die altijd op het menu moesten blijven staan.

'Wat vind je ervan om zaterdag samen te gaan?' vroeg Nathalie.

'Aanstaande zaterdag, bedoel je? Over... drie dagen?'

'Ja, die zaterdag.'

Ze wist dat ze geen van beiden plannen hadden voor het weekend – tot tien seconden geleden dan. En het leek haar onwaarschijnlijk dat er in tien tellen een nieuw plan zou opborrelen. Of in twintig tellen of dertig. Want zo lang duurde het voordat Glenn antwoord gaf. Uiteindelijk knikte hij.

'Oké, dat kunnen we doen.' Hij knikte nog eens. 'Hoe laat wil je vertrekken?'

Nathalie tuitte haar lippen. 'Vroeg. Uurtje of zeven? Het is ongeveer vier uur rijden, met een tussenstop kunnen we er tegen de middag zijn. Dan krijg ik meteen een idee van hoeveel mensen er komen lunchen.'

'Goed, dan brengen we een bezoek aan jouw erfenis,' zei hij. 'Ik neem aan dat het leuk wordt.'

'Dat mag ik hopen.' Ze gaf hem een glimlach, maar die verflauwde onmiddellijk omdat ze overvallen werd door een golf

van paniek. 'Ik hoop niet dat het zo vreselijk is dat ik de tent moet sluiten en al het personeel moet ontslaan.'

'Ik kan me niet voorstellen dat dat de verrassing is die je tante voor je in petto heeft.'

'Nee, ik ook niet,' zei Nathalie. 'Ik ga ervan uit dat de zaak die ze jarenlang succesvol heeft uitgebaat niet vlak voor haar dood opeens aan de rand van de afgrond staat. Dat lijkt me heel onwaarschijnlijk. Maar stel dat ik de erfenis accepteer en de volgende dag duikt een of andere maffioso op die beweert dat hij zo aardig is geweest om tante geld te lenen, iets van dertigduizend pond of zo, om een noodlijdende horecazaak te redden?'

'Wat moet de maffia nou in Earlsraven?' vroeg Glenn. 'Die zitten meer in de stripclubs in New Jersey, als ik *The Sopranos* mag geloven.'

'Het kan toch Russische maffia zijn? Misschien zijn ze op het pand uit,' zei Nathalie. 'Willen ze er een casino beginnen. Je weet hoe die lui te werk gaan. Ze lenen mijn tante geld, zij investeert het en na vier termijnen zeggen ze opeens: "Als we het geld morgen niet terug hebben, is dit mooie pandje van ons".'

'Wow, wat een geweldige paniecreactie,' zei hij waarderend. 'Sterke verbeeldingskracht ook. Dat doe ik je niet na.'

'Dank je. Jij bent de paniekzaaiër van ons tweeën, dus ik beschouw het als een compliment,' lachte Nathalie. 'Toch ben ik er niet gerust op. Zoals Lenin zei: "Vertrouwen is goed, controle is beter".'

2

Waarin Nathalie terugkeert naar het verleden

‘We zijn er bijna.’ Glenn keek naar de aankomsttijd. ‘Net voor halftwaalf. Dat komt mooi uit.’

Het grootste deel van de reis hadden ze over de snelweg gereden, die aan beide kanten volgebouwd was met kantoor-kolossen. Waar ooit volkstuinten en ambachtelijke bedrijfjes waren geweest, stonden nu alleen maar kille blokken van staal en glas. Ze leken verwarrend veel op elkaar en stonden er bijna allemaal om dezelfde reden: de huisvesting van bedrijven die aan internet gerelateerde zaken deden. Het personeel bestond voornamelijk uit klimaatbewuste vooruitstrevende types die per e-bike of elektrische auto naar hun werk kwamen.

Nathalie werd altijd overvallen door melancholie als ze hier reed. Ze had niets tegen nieuwe technologische ontwikkelingen, integendeel, maar dingen van vroeger waren haar nou eenmaal dierbaar. Zo ging ze graag naar de ouderwetse autogarage om de hoek, waar slechts beperkte ruimte was om auto's te repareren en klanten geen fortuin hoefden neer te tellen. Dat je in de werkplaats niet werd begroet door een modieus geklede receptionist met een cappuccino en een schaalje koekjes, maar door een monteur in een vuile overall met een rood gezicht, rommelig haar en olievlekken op zijn handen, maakte haar niets uit. Integendeel, daar hield ze juist van. Alles beter dan die gestileerde kunstmatige werelden waar klachten verwelkomd werden met een nepglimlach om vervolgens van tafel geveegd te worden.

Op zo'n tachtig kilometer van hun bestemming werd het landschap links en rechts van de weg wezenlijk anders. Ze sloegen een mooie provinciale weg in. Aan beide kanten strekte zich het vertrouwde en geliefde landschap uit met glooiende groene heuvels en bossen. Hier en daar graasden schapenkuddes in de eindeloze velden, op afstand slechts herkenbaar als grijswitte vlekken in het groen.

Earlsraven, in de historische graafschap Bransmere, was vanuit het noorden gezien een soort voorportaal van Cornwall. Het landschap was wat ruiger, minder idyllisch dan veel mooie plekken in Cornwall. Precies waar Nathalie van hield.

De charme van dit heuvellandschap was juist het gevoel van rust dat je er kreeg, alsof je er helemaal alleen was, ook al bevond zich een dal verderop alweer het volgende dorp. Als je met de auto was of zelfs op de fiets kon je binnen een paar minuten bij het naburige dorp zijn. En ook te voet was het voor een geoefende wandelaar nooit ver naar het volgende plaatsje. Het was niet echt *the middle of nowhere*, maar als je wilde kon je dat gevoel wel oproepen.

Even later passeerden ze het gehavende plaatsnaambord van Earlsraven.

‘Hoeveel mensen wonen hier eigenlijk?’ vroeg Glenn.

‘Hoe moet ik dat weten?’

Glenn lachte. ‘Verrassend antwoord voor een statistiekfanaat.’

Ze trok één wenkbrauw en één mondhoek op. ‘Wat had je dan verwacht?’

‘Nou, toch wel een opsomming van het aantal inwoners, de gemiddelde levensverwachting, inkomen per hoofd van de bevolking, dat soort dingen.’

Nathalie lachte. ‘Dat trekje probeer ik niet mee naar huis te nemen.’

‘Dat is dan mislukt,’ antwoordde Glenn.

‘Hoezo?’ Ze wist vrij zeker dat ze het in haar vrije tijd weinig over haar werk had.

Glenn keek haar ondeugend aan. ‘Er zijn dagen waarop je geen zin zegt zonder “statistisch gezien” erin. Jij doet je werk duidelijk met hart en ziel.’

‘Dat is waar.’ Terwijl ze zich voornam het woord niet meer te gebruiken wees ze in de verte. ‘Daarginds, waar de weg een bocht naar rechts maakt, gaan we linksaf.’

Ze volgden de weg tot het bordje CENTRUM in zicht kwam.

‘Hier afslaan!’ zei Nathalie.

Glenn liet het gas los, omdat hij pal na de afslag een parkeerplaats zag waarbij stond: PARKEREN UITSLUITEND VOOR BLACK FEATHER-GASTEN.

‘Kijk, daar kunnen –’ begon hij.

‘Weet ik, linksaf nu!’ onderbrak ze hem. ‘Ik weet de weg.’

Geërgerd trapte Glenn hard op de rem om de scherpe bocht alsnog te nemen. Nathalie greep zich vast aan het handvat om niet tegen hem aan te vallen.

‘Jezusmina, het is zowat een haarspeldbocht,’ mopperde Glenn.

‘Waarom reed je nou door?’ vroeg ze geërgerd. ‘Ik zei toch dat je hierin moest.’

‘Omdat daarginds de Black Feather ligt,’ zei hij. ‘Nog geen twintig meter verderop had ik zo de parkeerplaats op kunnen rijden. Waarom gaan we nou hierheen?’

Het weggetje was aan beide kanten omzoomd door hoge, dichte heggen waar je niet doorheen kon kijken.

‘Glenn, ik ben hier vaker geweest, weet je nog? Dat is een eenrichtingsweg naar de parkeerplaats aan de andere kant van de Black Feather. Je kunt daar niet draaien en dezelfde weg terug nemen, je moet ik weet niet hoeveel kilometer doorrijden, Earlsraven uit, voordat je kunt keren.’

‘Dus die parkeerplaats is alleen voor mensen die doorrijden?’

Ze knikte.

‘En wat doen mensen die vanuit de andere richting komen en een stop willen maken? Zij kunnen dus ook niet keren, alleen maar in de verkeerde richting verder rijden.’

‘Die parkeren aan de overkant en lopen naar de Black Feather via een houten brug.’

‘Een loopbrug?’ Hij floot waardierend. ‘Kun je alleen bij de Black Feather komen als je een proeve van bekwaamheid aflegt? Moet je misschien ook nog een geheime handdruk geven?’

Ze kreeg niet de kans om hem een scherp antwoord terug te geven, want uit de volgende slingerbocht kwam opeens een bus tevoorschijn denderen, die haar vriend tot een haastige ontwijkmanoeuvre dwong waardoor de Range Rover met zijn linkerwielen in de berm terecht kwam. Boos, maar opgelucht dat het goed was gegaan, schold Glenn de buschauffeur uit.

Na een splitsing waar ze links gingen, eindigde de hoge heg en even later stonden ze op een gezellig pleintje met wat marktkramen. De bomen om het plein heen moesten tientallen jaren geleden geplant zijn. Aan drie kanten van het plein stonden pittoreske huizen. Nathalie tuurde tussen de bomen door en herkende de slagerij, het boetiekje en de pubs. Daarna richtte ze zich weer op de weg.

‘Je moet hier rechts—’

‘Ja ja! Ik kan ook lezen.’

Voor de muur om de tuin van het hoekhuis stond een schoolbord waarop een witte veer was getekend met daaronder in onopvallend beige de naam BLACK FEATHER. Richting de pub was de straat opvallend breed.

‘Vreemd,’ mompelde Glenn. ‘Je zou hier net zo’n smalle straat verwachten als elders langs het plein.’

‘Dat was vroeger ook zo,’ beaamde Nathalie. ‘Maar op een gegeven moment werd het bij de Black Feather zo druk dat hier elke keer een opstopping was. Toen heeft tante Henriëtta van alle burens hier een reep van hun voortuin gekocht zodat de gemeente dit stukje straat kon verbreden.’

‘Wauw. Daar hadden die burens mooi een slaatje uit kunnen slaan.’

‘Voor zover ik weet is alles in goed overleg gegaan,’ zei ze. ‘Tenslotte heeft iedereen baat bij de pub en het eetcafé. Als

de wegverbreding tegen was gehouden was het verkeer hier blijven vastlopen en daar heeft niemand wat aan.'

'Dus de pub loopt goed. Anders had ze hier niet zo veel geld in kunnen investeren.'

'Klopt. Maar ik ga geen overhaaste conclusies trekken.'

'Waarom ben je zo pessimistisch?'

'Ik ben realistisch,' wierp ze tegen. 'Ik wil eerst de cijfers zien.'

De statisticus in haar kwam toch weer naar boven, maar dat was nu niet zo erg. Erger was, realiseerde ze zich, dat ze onderweg niet één keer waren gestopt om de omgeving te bewonderen. Genietend keek ze door het raam naar de naburige tuinen. Er waren weelderig bloeiende wilde tuinen, terwijl andere strakker of op kleur waren ingericht. Tijdens vorige bezoeken had ze de tuinen ook bewonderd, maar de bewoners had ze nog nooit ontmoet.

Aan het eind van de straat vonden ze een met gras omzoomde parkeerplaats en een terras met daarachter de Black Feather. Het was een langgerekt vakwerkhuis waarvan alle originele elementen bewaard waren gebleven. Een frame van zwarthouten balken die een ingewikkeld patroon vormden in de witgepleisterde muren strekte zich uit over de hele voor-gevel, van onder tot boven. Waar het balkenwerk het toeliet waren bijna lukraak ramen ingezet. Architecten zouden het misschien minder waarderen, maar Nathalie vond dat dit het huis juist zijn unieke charme gaf.

Het puntdak was bedekt met donkergrijze pannen en een heleboel schoorstenen waardoor het deed denken aan een heksenhuis uit een sprookjesboek. Aan de linkerkant was het hoofdgebouw in latere periodes verschillende keren uitgebouwd. In de mix van stijlen bevonden zich onder meer de woning van haar tante, de keuken en de bakkerij, die waren verplaatst om ruimte te bieden aan een groeiende toeloop van gasten.

Nathalie beseftte dat de Black Feather kon terugkijken op een lange, succesvolle geschiedenis en dat haar zorgen over de

overname waarschijnlijk nergens voor nodig waren. Aan de andere kant kon ze de gedachte dat het zelfs met goedlopende zaken plotseling afgelopen kon zijn, zelfs als niemand een faillissement had zien aankomen, niet van zich afzetten.

Haar besluit stond vast en niets of niemand zou haar daarvan afbrengen. Ze zou de erfenis helemaal doorlichten om zeker te weten dat ze de juiste beslissing nam.

Nathalie bekeek het gebouw. Ze hield er al van sinds ze hier als kind logeerde in de schoolvakanties. En nu was het van haar, als ze wilde. Over een paar dagen zou ze definitief beslissen of ze zou blijven of terug zou gaan naar Liverpool.

‘Het lijkt wel of de zaak zichzelf runt,’ merkte Glenn op toen ze uitgestapt waren. ‘Als ik die drukte zo bezie, zou ik niet denken dat je tante echt dood is.’

‘Tante Henriëta was een echte ondernemer,’ zei Nathalie terwijl ze het portier dichtgooide.

Op dat moment vloog een merel met schrille kreten langs haar heen om op een lage heg te landen. Daar bleef hij zitten, wapperend met zijn vleugels en luid klagend over iets. Nathalie bestudeerde de mooie zwarte vogel met de feloranje snavel.

‘Wat is dat, een jong raafje?’ vroeg Glenn geamuseerd.

Nathalie keek hem met grote ogen aan. ‘Meen je dat?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Een raaf is toch ook zwart?’

‘Glenn, heb jij weleens van een merel gehoord?’

‘Is dit er een?’ vroeg hij bedremmeld en hij trok een grimas. ‘Nou ja, wat het ook is, hij is duidelijk blij je te zien.’

‘Hij is allesbehalve blij,’ wist Nathalie. ‘Hij is juist in paniek. Waarschijnlijk sluipt hier ergens een kat rond.’

‘O, ja,’ zei Glenn en hij leek af te wachten of Nathalie nog meer zou vertellen.

Maar zij was stil van verbijstering. Je zou toch verwachten dat Glenn weleens vaker een merel had gezien, toch niet bepaald een zeldzame tuinvogel. Glenn was opgegroeid in de stad, maar toch...

Ze liepen verder terwijl de merel doorging met zijn alarm-

kreet. Nathalie kon de kat nergens vinden.

Binnen zag het er nog precies uit zoals in haar herinnering, alleen drukker. Klanten zaten te kletsen en te eten terwijl de bediening af en aan liep. Ze had de medewerkers niet ingelicht over haar komst zodat ze hen in hun gewone doen kon observeren. Toch vroeg ze zich af of het bericht hen op de een of andere manier had bereikt.

De pub had een bar, een zithoek met leren chesterfieldbanken bij een openhaardvuur en een eetcafé met kraakhelder linnengoed en verse bloemen op de tafeltjes. Het zat stampvol met vriendengroepjes en gezinnen.

‘We hadden moeten reserveren,’ zei Glenn. ‘Wat is het hier leuk. Gezellig, ouderwets, typisch Engels, een beetje eigenzinnig. Het eten ruikt ook goed. Pasteitjes? Het is schoon, gastvrij... Alles bij elkaar ziet het er best... lucratief uit.’

‘Zullen we even een drankje doen aan de bar?’

Nadat Glenn iets te drinken had besteld bleven ze bij de bar staan om rond te kijken. Nathalie bestudeerde de plattegrond van de tafeltjes en de looproutes tussen de verschillende ruimtes. Ze moest zich inhouden om niet met de barvrouw en de twee serveersters te gaan praten. Ze moest zich nergens mee bemoeien – nog niet, in elk geval. Een korte observatie van het reilen en zeilen leerde haar dat de jonge vrouwen veel meer heen en weer liepen dan nodig was. Een paar eenvoudige aanpassingen zou hun werk een stuk lichter kunnen maken.

Hallo, riep een stemmetje in haar hoofd, jij bent hier niet de baas! Maar dat hielp niet. Ze was nog niet binnen of ze had al ideeën om de manier van werken te verbeteren.

Niet dat ze de Black Feather met die paar gastenkamers op de eerste en tweede verdieping, pal boven het eetcafé en de bar, wilde vergelijken met een modern hotel. Daarvoor was het allemaal te ouderwets en te veel kruip–door–sluip–door. Precies dat was ook de charme. Als haar herinnering nog klopte waren de gastenkamers zeer eenvoudig. De enige faciliteiten waren een lichtschakelaar, een stopcontact en in de winter een elektrische

kachel. Geen televisie of telefoon, laat staan internet. In plaats daarvan (ietwat vergeeld) bloemetjesbehang, krakende bedden, gedeelde badkamers, donkerbruin meubilair, plafonnières van crèmekleurig melkglas (voor wie van ‘flatterend’ licht hield), versleten tapijten en houten vloerplanken die kraakten bij elke stap. En toch... charmant.

Ze wandelden met hun drankjes naar het terras, waar hun aandacht werd getrokken door het enige wat hier uit de toon viel: een zendmast in het aangrenzende weiland. Het maakte de boer kennelijk niet uit dat de mast het landschap bedierf. Of misschien had hij het geld zo hard nodig dat hij die doorn in het oog voor lief nam. Waarschijnlijk had een telecombedrijf hem een aanbod gedaan waar hij geen nee tegen had kunnen zeggen.

En toch moest het de eigenzinnigheid en de eenvoud zijn die zelfs passerende automobilisten overhaalden om een stop te maken in Earlsraven en iets bij de Black Feather te gebruiken of er zelfs te overnachten.

Nathalie vroeg zich af in hoeverre het mogelijk was om te vernieuwen zonder de vaste klanten af te schrikken. Het was ook interessant om te onderzoeken hoe groot het aandeel vaste klanten was en welke leeftijdsklassen het meest vertegenwoordigd waren. Welk type mens voelde zich speciaal aangetrokken tot de Black Feather, en welk juist niet? En hoe...

‘Stop! Genoeg nu,’ fluisterde ze tegen zichzelf toen ze merkte hoe haar gedachten afgedwaald waren.

‘Zei je iets?’ Glenn stond naast haar alles te bekijken.

‘Wat? Eh, nee hoor. Niet belangrijk,’ antwoordde ze. ‘Mijn gedachten gaan met me op de loop, dat is alles.’

‘Oké,’ zei hij. ‘Het ziet er allemaal goed uit. Ik denk dat het niet eens uitmaakt vanuit welke hoek je het gebouw fotografeert, de kopers zullen in de rij staan.’

‘Als ik het verkoop.’ Ze vond dat hij veel te hard van stapel liep. ‘Eerst moet ik er maar eens achter zien te komen aan welke voorwaarden ik volgens het testament moet voldoen. Daarna

zien we wel verder. Als er echt belachelijke eisen zijn, zal ik de erfenis weigeren en afstand doen van de nalatenschap.'

'Je zei toch dat je tante je waarschijnlijk een raadseltje zou laten oplossen?' wierp Glenn tegen. 'Maak het nou niet erger dan het is.'

Ze glimlachte. 'Je hebt helemaal gelijk. Ik moet gewoon even rustig afwachten.' Ze wees hem op een deur naast een klein raam waarachter schalen met koeken en gebakjes stonden. 'Kijk, daar kun je het eetgedeelte weer in.'

Toen ze weer naar binnen liepen, was het alsof Nathalie in een warm bad van herinneringen viel. Links stond de vitrine met drie etages taarten voorzien van room, vers fruit en boter-crème – allemaal gebakken volgens recepten die haar tante in heel Europa had verzameld. Omdat Duitse en Franse namen niet uit te spreken waren voor de lokale klanten, had tante ze allemaal iemands specialiteit genoemd. Zo was er *Tracy's delight*, een luchtige slagroomtaart met glazuur. *Henry's delight* was een chocoladetaart waarvan het recept uit Wenen afkomstig zou zijn.

De gekoelde glazen kast had altijd te klein geleken; op de een of andere manier paste al het aanbod er maar net in. Vandaag de dag was dat niet anders dan vele jaren geleden.

Hoewel het lunchtijd was, was het rustig in deze ruimte, maar dat had natuurlijk met het mooie weer te maken. Mensen zaten liever op het zonnige terras waar op dit moment nog maar twee of drie tafeltjes vrij waren.

Door de lichte, frisse kleuren leek de ruimte groter dan ze was. De houten balken, die het oude plafond nog lager konden doen lijken, waren zonnebloemgeel geschilderd en dat werkte geweldig.

'Heel gezellig,' zei Glenn.

Nathalie vroeg zich af hoe ze de toon in zijn stem moest interpreteren, maar besloot er niet op te reageren. Ze liep naar de bar waar een jonge vrouw haar uiterste best deed om twee punten hoge chocoladetaart netjes op een bordje te krijgen.

Toen het gelukt was, zuchtte ze diep en keek op.

‘Ik kom zo bij u,’ zei ze. ‘Even een bestelling naar die tafel daar brengen.’

‘Prima, hoor,’ zeiden Nathalie en Glenn in koor, en ze keken hoe de serveerster de taart naar een oud dametje bracht. Ze was zo tener dat het onvoorstelbaar leek dat zij de enorme taartpunten in haar eentje zou verorberen.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg de jonge vrouw terwijl ze, terug bij de bar, een lange rossige haarlok terug in haar knot stopte.

‘Ik ben Nathalie Ames,’ stelde Nathalie zich voor. ‘Ik ben de nicht van mevrouw Wilkeson en—’

‘U bent gekomen!’ De groene ogen van de vrouw lichtten op van blijdschap. ‘Wat fijn is dat. Godzijdank.’ Ze richtte even haar blik op het plafond en sloeg een kruisje.

Nathalie zag Glenns reactie op zijn gezicht; het spotlachje dat om zijn mondhoeken speelde. Gauw gaf ze antwoord, voordat hij een opmerking kon maken.

‘De notaris zei dat er een envelop voor mij ligt.’

‘Wacht maar, mevrouw Ames, dan haal ik Louise erbij. Zij weet meer dan ik.’ Ze wees naar het tafeltje achter hen. ‘Ga lekker zitten. Het kan even duren, want ik weet hoe druk ze het heeft. Ik ben Megan, trouwens, Megan Forrester.’ Na een korte stilte voegde ze eraan toe: ‘Louise is onze chef-kok.’

‘Ja, dat weet ik.’ Glimlachend keek Nathalie de vrouw na die door een schuifdeur naar de keuken verdween. Ze gebaarde naar Glenn. ‘Kom, we pakken een stoel. Het kan even duren voordat Louise tijd voor ons kan maken tussen de bestellingen door.’

‘Ken je die Louise?’ vroeg Glenn toen ze zaten.

‘Niet echt. Als ik hier was, alleen of met mijn ouders, logeerden we bij Henriëtta thuis aan de achterkant van de uitbouw. En als we in het eetcafé aten, zag ik Louise ook niet vaker dan koks in andere restaurants. Ik weet hoe ze heet en ik heb haar weleens in het voorbijgaan gezien. Maar nooit met haar gepraat. Niet dat ik weet, tenminste.’

‘Dus pas nu je tante na haar sterven niet meer aan het hoofd van de Black Feather staat, ontmoet je mensen die je al jaren had kunnen kennen.’

‘Als ik eraan denk dat dit alles straks misschien van mij is...’

‘Misschien?’

‘Nou ja, er zijn voorwaarden gesteld. Als ik daar niet aan voldoe...’

Glenn knikte. ‘Oké, ik ben benieuwd of –’

‘Mevrouw,’ klonk een stem ergens achter Nathalie.

Het was het tengere dametje.

‘Ja?’

‘Ik wilde u niet afluisteren, maar hoorde ik u zojuist tegen Megan zeggen dat u Henriëtta’s nichtje bent?’

‘Dat klopt.’

‘Dan wil ik u graag condoleren met uw verlies,’ ging de vrouw verder. ‘We zijn allemaal van slag door de dood van Henriëtta. Het kwam zo onverwacht. Ze zal heel erg worden gemist.’

Nathalies tante was omgekomen door een verkeersongeluk, aangereden door een vrachtauto. Nathalie en haar ouders waren enorm geraakt door het plotselinge verlies.

‘Ja, het was een verschrikkelijke schok,’ antwoordde Nathalie. ‘Bij een ziekte kun je je nog een beetje voorbereiden. Maar een ongeluk...’

‘Helemaal waar. Je weet nooit wat er voor je in het verschiet ligt.’ Het dametje nam een slokje koffie. ‘Het leven zit vol verrassingen.’ Ze zette het kopje neer. ‘Al ben ik zeker van mijn Monet.’

Nathalie keek even naar Glenn, die zijn wenkbrauwen optrok en even met zijn ogen rolde. Wat had Monet ermee te maken? Zat er een steekje los bij deze vrouw?

‘Úw Monet?’ Glenn vroeg het tegelijk met haar. Ze keek nog eens goed. De vrouw ging normaal gekleed; niet armoedig, maar ook niet in dure merkkleding, al had ze daar het ideale figuur voor. Het leek Nathalie niet waarschijnlijk dat ze rijk

genoeg was om een Monet aan de muur te hebben. Al beseftte ze dat uiterlijk niet alles zei.

‘Het is mijn Monet, maar mijn Monet is het niet.’

Voordat Nathalie de betekenis van deze verwarrende uitspraak kon achterhalen, klonk er een andere vrouwenstem door de zaak.

‘Nathalie Ames, daar ben je dan!’

Nathalie draaide zich om en herkende de vrouw meteen.

‘Ik ben –’

‘Louise Cartham!’ Nathalie stond op om de kloeke grijsjarige vrouw, bijna een kop kleiner dan zij, te begroeten. ‘En dit is mijn vriend Glenn Astin.’

Louise gaf Glenn een hand en wendde zich tot Nathalie.

‘Ik ben blij dat je zo snel bent gekomen. We zijn in alle staten hier. Niemand weet hoe het verder moet.’

‘Daar heb ik ook nog geen antwoord op. Eerst moet ik –’

‘Ja, natuurlijk, de envelop.’ Louise knikte. ‘Kom maar mee, hij ligt op kantoor. Daar kunnen we ook ongestoord praten.’ Ze glimlachte naar de vrouw met de Monet die geen Monet was – of misschien toch wel. Ze kreeg een glimlachend knikje terug, waaraan Nathalie niet kon zien of het alleen een reflex was of dat de vrouw meegeluisterd had. Gelukkig maakte dat niet uit, want Louise gebaarde haar mee te komen.

‘Ga je mee, Glenn?’

‘Wil je dat?’

‘Natuurlijk.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik dacht dat je het misschien eerst even rustig in je eentje wilde lezen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ben je gek, kom mee.’

Samen liepen ze achter Louise aan. De schuifdeur kwam uit op een brede gang tussen het eetcafé en de bar en leidde ook naar de keuken, het kantoor en de pauzeruimte. In het voorbijgaan ving Nathalie een glimp op van de achterkant van de bar en de keuken. Via een gangetje onder een trap door kwamen ze in het kantoor, dat niet bepaald ruim was, maar

toch plaats bood aan een groot bureau en talloze archiefkasten die vrijwel alle ruimte in beslag namen. Aan de overgebleven muren hingen ingelijste foto's van berglandschappen van over de hele wereld. Op alle kasten lagen papieren opgestapeld tot schouderhoogte, net als op het bureau. Het was zo veel dat Nathalie zich afvroeg wat er in de archiefkasten werd bewaard.

'Het ziet er enigszins rommelig uit, maar dat is het niet,' verklaarde Louise toen ze zag hoe Nathalies blik bleef hangen. 'Ik heb alles gesorteerd volgens een speciaal voor je tante uitgedacht systeem.'

'Jij?' vroeg Glenn verbaasd. 'Ik dacht dat je de kokkin was.'

'Ja, en? In de keuken moet ook alles ingericht zijn volgens een strak systeem, zodat niemand het zout pakt in plaats van de suiker. Bovendien ben ik een vrouw met meerdere talenten,' voegde Louise eraan toe met een veelzeggende glimlach. Ze schraapte haar keel en opende een bureaula, waar ze een dikke envelop uit haalde die ze op het bureau legde. Aan de envelop was met een paperclip een vel papier vastgemaakt. Louise haalde het eraf en legde het voor Nathalie neer. 'Wil je dit ondertekenen? Het is ter bevestiging dat je de envelop hebt ontvangen.'

Nathalie pakte een pen en zette haar handtekening op de stippellijn, waarna de kokkin het vel papier direct in een machine stopte om te faxen. Na twee minuten was het vel erdoorheen.

'Zo, dan kan de notaris tenminste weer slapen,' zei Louise met een twinkeling in haar ogen. Voordat ze de deur uit liep, draaide ze zich nog even om. 'Als je alles rustig hebt gelezen, wil je me dan laten weten of je al iets hebt besloten? Je weet waar je me kunt vinden.'

'Doe ik, dankjewel.' Nathalie ging zitten en staarde naar de envelop.

Toen er een paar minuten verstreken waren vroeg Glenn: 'Maak je hem niet open?'

'Beter van wel, denk ik.'

‘Lijkt mij ook.’

Ze ademde diep in, pakte de briefopener en stak hem boven de plakstrip.

‘Nu wordt het spannend.’

e-book oktober 2025

Dit is deel 1 in de serie Thee? Koffie? Moord!

Oorspronkelijke titel *Tee? Kaffee? Mord! Der doppelte Monet*

Oorspronkelijke uitgever Be, het eBook-Imprint van Bastei Entertainment

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marie Vervelde

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Kirstin Osenau

Omslagillustratie © Shutterstock/schankz, © Shutterstock/SJ Travel Photo and Video, © Chrislofotos/Shutterstock, © Mary Ro/Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7964 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7965 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.